

Вірші

Яценко Станіслав

Станіслав Яценко

Навіщо?

Чорний крук
Несподівано
Сів на плече,..
Знову білий орлан
Б`є крилом
За спиною...

Навіщо вони
Непокоять мене,
І кличуть кудись
За собою?..

Гоп!

Ми кмітливі й сміливі,
Кругі, мов окроп!
Ми живемо стрибками,
Ми кажемо - "Гоп!"

Ми підстрибуєм вгору,
А далі - як буде...
Нестримане "Гоп!"
Луна звідусюди.

А люди... Що, люди?...
Ну, люди сміються...
І кажуть: "То хлопці,
Такі, як нап`ються."

Поясни мені, Майстре

Триповерховий єврохлів
Для нео-робочого класу,
Модерновий смітник,
У якому - хліб -
Це ознаки нашого часу...

Та мине
Чи мільон чи два -
Все - по колу...

І знову буде
Голод, холод,
Чума, війна -
Всюди!..

Так чому ж,
Поясни мені, Майстре,
Твої
Ненажерливі діти
Відчайдушно
І вперто не хочуть,
Не хочуть
Цього
Зрозуміти?

50 років по Вітчизняній

Стара фотокартка
Вісить на стіні -
Старої бабусі
Сини молоді...

Пожовклий папір
Та запилене скло,
На дальньому плані -
Знайоме село.
Все так і лишилось,
Як в давні часи:
Ті ж хати, подвір`я,
Ставок, реп`яхи...
Та щось не на місці...
Здригнулось на мить
Серце. Як тяжко
В грудях болить!..
З чого - невідомо!..
"Де ж діти? - питаю, -
У Києві, мабуть? -
В столичному раю?..."

Бабуся не чує...
Борща наливає.
А потім - здивовано
Каже мені:
"Де діти? -
Б`ють німців!..
Вони -
На війні..."

Приречений привід

Знову бачив,
Як він прилітає,..
Чорні крила згорта
За спину,
І щосили
У ніч гукає:
Де ти, Гонто?!.
Виходь, сучий сину!..

Пригадаймо! -
Як ти присягав
Короні і Станіславу,
Як Святеє Письмо
Цілував
І хрестивсь
На костьольну
Браму...

Як панам
Прикладавсь
До сраки...
Та як потім,
Кров`ю умита,
Проклинала
Твоїх гайдамаків
Згвалтована
Річ Посполита...

Я тобі нагадаю,
Шкуро,
Як конали
Оті бідолахи -
Від малих до старих -
Усі...
"Заможні
Жиди та ляхи",

Як вмирили
Беззбройні люди,..
Як гуляли
Твої ординці...
Ну, давай же! -
Виходь, Іване!
Поговоримо...
Наодинці.

Не ховайся
Серед живими:
Я дістану тебе -
Звідусюди...

Собаці -
Собача смерть!
Чуєш, Гонто?! -

Козацький Іудо...

Бугай

Жовтим по зеленому
Розквітає гай,
Взад-вперед по гаю
Соває бугай.

Вдень йому - до фені,
Та щоночи сниться
Пишна й кароока
Молода телиця.

Купальське

Я стрибнув
У чорну річку,
Щоб спіймать
Твого віночка...
А впіймав -
Дівча за цицку!..
Хай вам грець,
Чортячим дочкам!

Тарасова любов

Брате, Тарасе,
Куди ж ти дивився?!
До кого тягнулась
Засліпла душа?
Хіба ж то людина,
Що Бога не має,
Зрадлива і хтива,
Підступна і зла...

Що примха для неї,
Для тебе - кохання...
Даремні надії,
Дурні сподівання,..
Та плачу з тобою...
Моя самота -
Тебе розуміє.
О, Діво Маріє!
Тобі він повірить!
Скажи, що існує

Окрема ціна
Пекельного дива...
Бо цього не зна
Мій брат-перебендя,
Свята простота...
.....

Сорок років сплило
І Вона повернулась,
Щоб віднайти,
Де тепер її милий.
"Нарешті ми разом..." -
Сказала собі.
І квіти поклала
Йому на могилу.

У шинку (поміж нами, козаками)

От ти кажеш,
Що я, ніби пан,..
А ти - січовий козак! -
Весь із себе
Такий "смустьян",
Враз за шаблю,
Як щось не так.

Вільним вітром
Летиш по степу,
Вічно п`яний -
Цілуєш люльку.
Що не день -
То нова халепа:
Завтра - смерть,
А сьогодні - гульки.

Мов татарин живеш,
Мій брате,
Як розбійник...
Він ще сміється!!
Будь я пан -
В москалі б посватав!
Поголив би тобі
Оселедця...

Ні, ти знаєш,
Зухвалий друже,
В мене інша
Уява про Волю.
Я веселий, як ти,
І дужий,
Та не скиглю
За власну долю.

Маю добру дружину
Й сина.
Через те я такий
Пихатий.
Син - господар.
Як я загину -
Успадкує садок
І хату...

Зрозуміло?!.
А " пшецька мова",
Й те, що "ляха тягну
На спині"...
То брехня!
Я козак -
Реєстровий.
І так само -
Служу Україні.

Zoggo

Зорро скачет на коне. Чёрным полем.
Чёрной ночью. Как всегда - в чёрной маске.
Спеди "чёрных" - он герой. Став героем,
Зорро стряпает дела - без огласки.

Впереди каскады гор. И дорога -
Чёрным гравием летит. Под копыта.
Зорро злится и глядит - сторого:
Сердцем чувствует беду... Карта бита!

В самом деле: поперёк - силуэты.
Видно, кто-то из коллег-разгильдяев...

Молча и спокойно - навели мушкеты -
Зализняк, Пугачёв, Робин Гуд и Чапаев.